

„Dan“ je hinduistické slovo,
v sanskrtu znamená
„narozeniny.“
Také máme „Buddhadán“.
A když se to přeložilo
do vietnamštiny,
stal se z toho „Dán.“
„Đán Sanh“, znamená
narozeniny Buddha,
„Buddhadán“!
Ráma byl velký Mistr
v hinduistické tradici.
Nebyl dokonce hinduista;
samozřejmě,
že byl univerzální.
Dovedete si představit
tak velkou oslavu?
Samozřejmě,
deset tisíc lidí
ho přijelo navštívit
a on neměl místo na to,
aby je všechny umístil,
proto možná museli
být někde v poušti.
Je také obtížné se skrýt,
takže tam nemohli
jen tak vařit, pec
a kouř tam
a kouř tam,
kouř všude
a pak by se vláda
dozvěděla, že je
tam velké setkání.
Vidíte?
I kdyby byli v lese,
v Iránu není
taková džungle.
Žádný hustý les, ani
řídký les, aby vás
nikdo neviděl,
když jste v noci vařili.
Cokoli vám Mistr řekne,
vy si představíte lekce,
které vám Mistr ani
nepředal,
a představíte si změny
a všechno to.
Představíte si to ve své hlavě
a chcete, aby se to stalo
a řeknete to všem ostatním

a pokud si to
usilovně přejete
a vaše ego je dost velké,
dost ambiciózní,
pak budete mít
skupinu následovníků.
A pak se
z této skupiny následovníků
vyvine další
nevědomá skupina a pak
ta nevědomá skupina
posbírá další skupinu,
jen aby ji zvětšila.
A čím víc následovníků,
tím lépe, oni si jen
chtějí zvětšit své ego.
Protože chtějí tu slávu.
Vidí: „Och, Mistra
každý uctívá
a davy ho milují.
Oni ale nevidí sílu Mistra,
vidí jen:
„Je to jen osoba,
která tam sedí.“
Mluví a interpretuje knihu:
„To dovedu taky.“
Dokonce se zdá,
že je velmi výmluvný
jistým způsobem.
A samozřejmě,
neznalí lidé ho poslouchají
a rozumí mu.
A oni všichni nerozumí,
jim to také nevadí,
je jim to jedno!
Kolik lidí například rozumí
skutečnému učení Ježíše
a proroka Mohameda nebo
Buddhy nebo Mahávíry?
Kolik?
Mnoho následovníků,
ale ne mnoho lidí rozumí.
To je ten problém!
Když Buddha ještě žil,
někdo jiný s ním soupeřil.
Jeho bratranec,
protože žárlil
na jeho slávu a obdiv
od jeho následovníků,
proto chtěl dělat to samé.

A měl také
mnoho následovníků!
V každé době
se vyskytne někdo takový.
Tito lidé,
nejen že nepracují,
nevyvíjejí se, také zastavují
ostatní, aby přišli!
Jdou tam,
jen aby vyvolali potíže.
A pak později nepracují
a jen něco interpretují
a vždy říkají:
„Už jsem se stal Buddhou,
Mistr mi to řekl.“
Kdyby vám Mistr řekl,
že jste Buddha,
proč byste brzdil ostatní
od toho, aby přišli?
Například?
Jste-li Buddha,
pak vám Mistr řekl,
že musíte pracovat
s Buddhou, že?
Pracovat s Mistrem,
ne proto Mistrovi.
Vidíte to tedy. Ale
někteří lidé ještě poslouchají!
Protože podobní lidé
také nepracují:
jen se chtějí přidat
kvůli Mistrovým zázrakům,
očekávají to a tamto
a když se to nestane,
něco si vymyslí.
Řeknou:
„Vnitřní Mistr
mi řekl toto. Měl jsem
takové a takové vize...“
Jsou to všechno nesmysly.
Jaká škoda.
Nicméně, někdy
Mistr něco řekne,
a lidé si to vysvětlí
nějak jinak
a dále to dělají
a nenásledují
další kroky.
Mistr to možná říká
tomu člověku

a jen ten člověk
tomu skutečně rozumí,
protože je to jen pro něho.
A pak se všichni ostatní
snaží získat
nějaký záblesk toho
a vysvětlují to
různými způsoby
a pak je to jiné.
Proto je v jednom
náboženství tolik skupin.
Všichni si myslí,
že mají pravdu.
To není správné.
Když Mistr žil,
jeho žáci se jen bránili.
Ne, že by chodili ven
a vyprovokovali válku
s jinými lidmi,
zvláště v jedné rodině.
Představte si, že zabili
některé nepřátele,
taková byla jejich situace,
museli.
V dnešní době je to tak volné,
že můžete patřit k jakémukoli
řádu. Nikdo nic neřekne.
Proč spolu dokonce
potřebujete bojovat
a zabíjet se,
zabíjet nevinné lidi!
Nikdo se takovou cestou
nedostane do Nebe,
to vám řeknu upřímně,
ve jménu Boha:
nikdo nepůjde ven,
aby náhodně zabíjel
nevinné lidi a šel do Nebe.
Ve jménu čeho?
Nestaráte se,
jestli ve jménu Boha
nebo ve jménu ďábla,
nikdo se nedostane do Nebe
tímto způsobem.
Žádný prorok to neřekl.
Viděli jste to někdy
v Koránu? Ne!
Prorok jen řekl:
„Dobrá, zemřete-li
při hájení pravého učení

nebo při ochraně vašeho
bratra a sestry, pak
půjdete rovnou do Nebe“;
a to je správné!
Jen proto, že se stávalo,
že je lidé pronásledovali!
A kdyby vysunul svoji ruku,
aby je zastavil,
aby mohli ostatní utéct,
a zemřel by,
pak by to byl ten případ,
kdy by šel do Nebe,
samozřejmě.
Ale ne, aby chodil ven
a zabíjel venku nevěřící.
Ne!
To za doby proroka
Mohameda nedělali.
Ne, to nedělali.
Jen bránili sebe.
A samozřejmě,
při obraně možná zemřeli
nebo náhodou zranili
nepřátele.
Například, když se
schová za kámen
a nepřítel ho stále nahání
a chce ho zabít,
možná ten kámen
na nepřítele hodí
a nepřítel zemře:
ale neměl to v úmyslu.
Nebo možná
použije nějakou hůl,
aby se bránil
a ten nepřítel
možná spadne na tu hůl
a zemře.
Není to tak,
že by ho záměrně zabil.
Muslimové za proroka
nikdy nechodili ven
nikoho zabíjet,
natož aby jim prorok
řikal, aby to dělali.
Nikdy to nedělal.
Dívala jsem se
na jednu muslimskou hru,
zřejmě byla podle historie.
Pokaždé

když měli Ramadán,
hráli vždy podobnou hru.
V té hře jeden z žáků Mistra,
žáků proroka, řekl ostatním:
„Prorok nám řekl,
abychom nikoho nezabíjeli,
abychom nevyvolávali války,
proto nic dělat nebudeme.
Zůstaneme tady
a uvidíme, jak je zastavit.“
To je vše.
Nebo: „My nepůjdeme ven
a nebudeme provokovat
a bojovat s nimi, protože
prorok řekl ne.“
Slyšela jsem to v té hře.
Opakují ji
téměř každé vánoce,
hrají znovu
příběh o jesličkách,
hrají ji znovu a znovu,
každé vánoce.
Musí to být
tedy z historie, vidíte?
I v dnešní době ji hrají,
stále říkají:
„Prorok nám neřikal,
abychom bojovali,
budeme tedy tiše a zkusíme
se nepřítelům vyhnout.
To říkají v té hře.
Neměla jsem čas
dívat se na celou hru,
ale viděla jsem většinu.
Takovému sklonu k míru
je učil prorok;
dokonce
i při takovém pronásledování.
I Ježíše,
lidé ho stále obtěžovali
a měl tolik žáků,
mohl začít revoluci
a lidé by ho poslouchali.
Se všemi těmi zázraky,
které činil, všichni
by ho poslouchali,
zvítězil by nad vládou,
alespoň nad místní, snadno.
Mohl by bojovat a utéct,
ochránit si život,

ale neudělal to.
Všichni Mistři jsou
takto mírumilovní.
Je to tedy stejné.
Když to vidíte, víte,
že Mistr Ježíš byl velký muž.
A když to víte,
víte také, že Mohamed
byl velký prorok.
Žádný Mistr
nikdy ani nechtěl,
aby jeho žáci šli ven,
aby zabíjeli nepřátele. Ne.
Je to řečeno všude v Koránu.
Shromáždili jsme je,
všechna rčení
různých proroků
a dali jsme je sem
černé na bílém,
aby je mohli všichni vidět.
Doufám, že to pomůže
osvítit lidi
různé víry.
Proto jsem
jim řekla, aby to udělali.
Stojí to za to!
Místo toho,
abychom využívali vysílací
čas na reklamu
a vydělávali peníze,
využíváme vysílací čas,
jen ku prospěchu všech
náboženství, všech lidí
a doufáme, že mezi sebou
nastolí mír.
A funguje to!
Víte, že jeden arabský král,
král Saudské Arábie,
zorganizoval mnohokrát
konference různých vír,
vzpomínáte?
Ano.
Požehnaná buď jeho duše.
Musí to být velice
osvěcený král
a velmi vlídný člověk,
pomáhá tolika zemím,
mnoha lidem.
Nejen jeho lidem,
ale také dalších zemí.

Požehnaná buď jeho duše.
To je skutečný muslim.
To je pravý duch muslima,
mír a součinnost.
Dobrá.
Udělala jsem svoji práci,
teď vy dělejte tu vaši.
Vstřebejte to a jeďte domů,
předejte to dalším lidem
a strážte to jako poklad.
Ano.
To byl moc hezký dopis
od Mistra,
díky mu,
necht' je v míru.
Mirza Abdul Hadi Khan
z Bukhara.
Krásné jméno.
Nerozumím tomu,
ale zní velmi dobře.
A odkud je,
taky velmi hezké – Bukhara.
Krásné!
Arabština je
velmi hezký jazyk.
Ten název města
zní taky velmi hezky,
jako Kandahar,
to zní tak hezky!
Je to škoda.
To vše je kvůli
nepochopení náboženství.
Kdyby si lidé skutečně
dobře prostudovali
svá svatá písma,
nebyly by mezi
náboženstvími žádné války,
natož uvnitř
jednoho náboženství, víte?
To musí skončit.
Jednoho dne lidé skutečně
musí mít toho šílenství dost.
Ale řeknu vám,
že je dokonce tolik válek,
lidé umírají ještě
více hladem.
Klimatických uprchlíků
je teď 25 milionů
a uprchlíků je teď v celém
světě přes šedesát milionů.

Jedna třetina jsou
uprchlíci kvůli klimatu,
což není známo.
Dalších 40 milionů
je rozpoznáno,
někteří ano a někteří ne,
ale alespoň mají status
uprchlíků.
Ale o uprchlíky následkem
klimatu se nikdo nestará.
Jestli žijí nebo umírají,
nikdo se nestará.
Nemají vůbec žádná práva,
žádná dohoda
je nechrání, víte?
Jsou necháni na pospas,
aby bojovali za sebe
a své děti.
To jsou skuteční uprchlíci,
a opravdu nevím
kde a jak jim pomoci.
Jsou rozptýleni všude.
Nemají ani možnost
se vyjádřit.
Mnoho ostrovů se již
potopilo a oni pak musí jít
na sousední ostrov
a ten sousední ostrov
se také potápí.
A oni se znovu
a znovu stěhují.
Jak tak můžete žít?
Jak se můžete usadit?
Jak můžete v takové situaci
vydělat pro rodinu
na živobytí, když nemáte
žádný domov, žádný status,
národnost a nikdo se nestará,
žádná práva?
Žijí na okraji společnosti.
Je to třetí
druh lidí, nejsou to ani
váleční uprchlíci.
A to jen z loňského roku.
Nevím o kolik víc je jich teď.
A oni předpověděli,
že v roce 2010, jen za 2 roky
nebo za rok a půl
nebo trochu déle,
jich bude 50 milionů,

dvojnásobek dnešního stavu.
A to je jen odhad.
Může to být víc než to.
Dochází mi skutečně slova,
když mám mluvit o této
rase, které říkáme lidstvo.
Někteří opravdu nežijí
jako lidé.
Žijí jako v pekle,
neskutečně trpí.
Skutečně se modlím,
aby se jednoho dne
všichni změnili
a žili jako skuteční lidé,
se soucitem
a láskou, kterou máme.
Všichni lidé v sobě
mají lásku a soucit.
Mají ji!
Jen si zvolili ji nepoznat,
zvolili si ji nepoužívat.
Já tedy jen doufám,
že jednoho dne se všichni
probereme a uvědomíme si,
že jediný život, který stojí
za to žít, je život
s láskou a soucitem.
Co jsme bez lásky a soucitu?
Pokud milujeme jen
naši rodinu a příbuzné,
zvířata dělají totéž.
Proč tvrdíme,
že jsme lepší než zvířata
a pak je dokonce jíme?
Víte, co mám na mysli?
Protože my jsme jedno,
víte? Jsme jedno.
I s cizími.
Proto, když jdu ven,
nemám pocit,
že by někdo byl pro mě
cizinec, nikdy.
Proto jim důvěřuji.
Miluji je stejně,
jako miluji vás.
Nikdy nemám pocit,
„To je cizinec, dej si pozor.“
Nikdy necítím odstup
mezi mnou a jimi,
nikdy! K nikomu z nich.

Ať je to kdokoli.
Může to být bezdomovec
nebo obchodník nebo úředník
nebo bankovní úředník,
kdokoli, cítím,
že jsou jako vy,
velmi důvěryhodní,
velmi blízcí, důvěrní,
pokrevně spojeni.
Jsme spolu jako rodina.
Je to skutečně velmi
hezký pocit.
Cítíte se jako doma,
stejně se všemi.
I když nemluvím
jejich jazykem,
mně to nevadí.
Okamžitě cítím spojení.
Když někoho vidím, cítím,
že „jsou to moji lidé!“, ano.
Mohli bychom mluvit stále...
meditujte, ano?
Dobrá, krásní lidé,
uvidíme se nejspíš později.
Děkujeme Vám, Mistryně.
Mnohokrát Vám děkujeme.
Rádo se stalo.
Velmi rádo se stalo.
Děkujeme Vám, Mistryně.
Děkujeme za požehnání.